

Sygn. akt IXKa 285/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 sierpnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Toruniu - IX Wydział Karny - Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący - **SSO Aleksandra Nowicka**

Sędziowie - **SSO Lech Gutkowski**

- **SSO Andrzej Walenta (spr)**

Protokolant - **st. sek. sąd. Katarzyna Kotarska**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu **Barbary Dryzner**

po rozpoznaniu w dniu 06 sierpnia 2015r.,

sprawy **M. R.** oskarżonego o przestępstwa z art. 278§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez **obrońcę oskarżonego M. R.** od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 26 lutego 2015r., sygn. akt VIIIK 708/14

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego M. R. uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia a przypisanych w punkcie „I” wyroku;

II. kosztami procesu za obie instancje **obciąża Skarb Państwa.**

Sygn. akt IXKa 285/15

UZASADNIENIE

M. R. został oskarżony o to, że:

1. W okresie od 31 marca 2014r. godz. 16:00 do 01 kwietnia 2014r. godz. 06:30 w T. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., z klatki schodowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia rowerowego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru typu górskiego m-ki (...) o wartości 900zł czym spowodował straty na szkodę W. S. -

- **tj. o przestępstwo z art. 278§1 kk**

2. W dniu 24 marca 2014r. w T. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. P., z niezamkniętego garażu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru damskiego U. (...), roweru dziecięcego M. (...), wiertarki M. oraz wina P. F. powodując tym straty w wysokości 1490zł na szkodę K. R. -

- **tj. o przestępstwo z art. 278§1 kk**

Ł. P. został oskarżony o to, że:

1. W okresie od 31 marca 2014r. godz. 16:00 do 01 kwietnia 2014r. godz. 06:30 w T. ul. (...), 3 działając wspólnie i w porozumieniu z M. R., z klatki schodowej po uprzednim pokonaniu zabezpieczenia rowerowego dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru typu górskiego m-ki (...) o wartości 900 zł czym spowodował straty na szkodę W. S. -

- tj. o przestępstwo z art. 278§1 kk

2. W dniu 24 marca 2014r. w T. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. R., z niezamkniętego garażu dokonał zaboru w celu przywłaszczenia roweru damskiego U. (...), roweru dziecięcego M. (...), wiertarki M. oraz wina P. F. powodując tym straty w wysokości 1490zł na szkodę K. R. -

- tj. o przestępstwo z art. 278§1 kk

J. G. została oskarżona o to, że:

1. W okresie od 24 marca 2014r. do 02 kwietnia 2014r. przy ul. (...) na terenie R. (...)” działka nr (...), wiedząc, że mienie pochodzi z przestępstwa, dokonała zakupu za kwotę 100 zł roweru dziecięcego M. (...) który to pochodził z kradzieży dokonanej w dniu 24 marca przy ul. (...) w T. na szkodę K. R., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi -

- tj. o przestępstwo z art. 291§2 kk

2. W dniu 02 kwietnia 2014r. przy ul. (...) na terenie R. (...)” działka nr (...), wiedząc, że mienie pochodzi z przestępstwa, dokonała zakupu za kwotę 100 zł roweru m-ki (...), który to pochodził z kradzieży dokonanej w nocy z 31 marca 2014r. na 01 kwietnia 2014r. przy ul. (...) w T. na szkodę W. S., przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi -

- tj. o przestępstwo z art. 291§2 kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 26 lutego 2015 roku (sygn. akt VIIIK 708/14):

I. Oskarżonych Ł. P. i M. R. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w punktach: od 1 (pierwszego) do 2 (drugiego) aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że oskarżeni działali w ramach ciągu przestępstw, to jest za winnych ciągu przestępstw z art. 278§1 kk i za to na podstawie art. 278§1 kk w zw. z art. 58§3 kk, w zw. 33§1 i §3 kk i w zw. z art. 91§1 kk wymierzył każdemu z nich karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, każda w wysokości 10 (dziesięciu) złotych;

II. Oskarżoną J. G. uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach: od 1 (pierwszego) do 2 (drugiego) aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że oskarżona działała w ramach ciągu przestępstw, to jest za winną ciągu przestępstw z art. 291§2 kk i za to na podstawie art. 291§2 kk w zw. z 35§1 kk, w zw. z art. 91§1 kk wymierzył jej karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności z zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. Na podstawie art. 46§1 kk zobowiązał solidarnie oskarżonych: Ł. P. i M. R. do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz K. R. kwoty 1150 (jednego tysiąca stu pięćdziesięciu) złotych;

IV. Na podstawie art. 230§2 kpk zwrócił uprawnionej J. G. dowód rzeczowy w postaci pompy hydraulicznej zapisany w księdze przechowywanych przedmiotów Sądu Rejonowego w Toruniu pod pozycją 176/14;

V. Na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonych kar grzywny zaliczył oskarżonym: Ł. P. i M. R. okres 2 (dwóch) dni zatrzymania od 02 kwietnia 2014 roku do 04 kwietnia 2014 roku;

VI. Zwolnił w całości oskarżonych od uiszczenia opłat sądowych, zaś wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego M. R., zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając mu:

- naruszenie art. 7 kpk poprzez wielokrotne przekroczenie przez Sąd I instancji przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez dowolne uznanie poszczególnych jego składników dotyczących określonych zagadnień za wiarygodne, przy jednoczesnym bezpodstawnym uznaniu innych

jego składników dotyczących tych samych zagadnień za niewiarygodne, co w konsekwencji doprowadziło do wysnucia generalnego wniosku, iż oskarżony jest sprawcą zarzucanych mu czynów – podczas gdy taki wniosek Sądu jest nieuzasadniony, albowiem nie znajduje on właściwego potwierdzenia w sprawie, w tym w szczególności przeczą temu zasady wnioskowania i doświadczenia życiowego, a przede wszystkim stanowiące jedyny dowód w sprawie wyjaśnienia oskarżonej J. G., która podczas pierwszego osobistego kontaktu z oskarżonym M. R. zaprzeczyła, aby był on sprawcą zarzucanego mu czynu;

- naruszenie art. 92 kpk, art. 410 kpk, art. 7 kpk oraz art. 5§2 kpk poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, co nastąpiło podczas dokonywania przez Sąd I instancji oceny wyjaśnień oskarżonego M. R. i oskarżonej J. G. oraz poprzez powołanie w tym zakresie przez Sąd I instancji jako podstaw wyrokowania okoliczności nie wynikających bezpośrednio z materiału dowodowego, lecz będących jedynie wyrazem przyjętej hipotezy podczas procesu wnioskowania.

- obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 366 kpk poprzez niewyjaśnienie przebiegu czynności procesowej przedstawienia oskarżonej J. G. fotografii oskarżonego M. R. oraz okoliczności wskazania przez nią, iż jest on sprawcą zarzucanego mu czynu.

W związku z powyższymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego M. R. okazała się być zasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy orzekając o winie oskarżonego dopuścił się naruszenia zasady in dubio pro reo, w ten sposób, że występujące wątpliwości, których w wyniku popełnionych błędów nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzygnął na niekorzyść M. R..

Należy więc wyjaśnić jakie uchybienia procesowe stały się przyczyną pojawienia się wyżej wskazanych wątpliwości, które w konsekwencji doprowadziły do konieczności uniewinnienia oskarżonego przez Sąd II instancji.

Mając na uwadze, iż obaj oskarżeni odmówili składania wyjaśnień, kluczowym dowodem świadczącym o popełnieniu przez M. R. przestępstwa z art. 278§1 kk były zeznania J. G., która w postępowaniu przygotowawczym jako świadek stwierdziła, że to oskarżony wraz z Ł. P. był odpowiedzialny za kradzież dwóch rowerów, które następnie postanowił wraz z nim sprzedać jej za kwotę 200 zł. Jako świadek J. G. nie tylko złożyła obszernie zeznania obciążające, ale również podczas okazania zdjęć na tablicach poglądowych wskazała oskarżonych, stwierdzając: „Dodatkowo na 100% za każdym razem byli to Ci sami mężczyźni, których wskazałam, tj. na tablicy poglądowej nr 1 mężczyzna ze zdjęcia nr 2, a na tablicy nr 2 mężczyzna na zdjęciu oznaczonym nr 4”.

Jednak w trakcie postępowania przygotowawczego - po przeprowadzeniu powyższych dowodów z Jej udziałem jako świadka – został Jej w efekcie postawiony zarzut popełnienia przestępstwa paserstwa. Nastąpiła więc zmiana roli procesowej tej osoby ze świadka na podejrzaną, w związku z czym jej poprzednie zeznania w sprawie uznać należało za niebyłe, czyli takie których ani organ prowadzący postępowanie przygotowawcze, ani Sąd Rejonowy nie może wykorzystać w celu wykazania winy M. R., a w konsekwencji użyć jako podstawy swojego orzeczenia.

Natomiast wyjaśniając już jako podejrzaną, J. G. potwierdziła, iż to dwaj mężczyźni sprzedali jej skradzione rowery. Podała imię i nazwisko Ł. P. jako jednego z nich, natomiast drugiego mężczyznę jedynie opisała z wyglądu, nie podając żadnych dodatkowych danych. Był to rzeczywiście dosyć szczegółowy opis, który w związku z tym, iż poprzednich zeznań nie można było wykorzystać, należało ponownie uwiarygodnić poprzez ponowne dokonanie okazania już podejrzaną fotografię i co najważniejsze przeprowadzenia konfrontacji z M. R., których to jednak czynności o zasadniczym znaczeniu w trakcie całego postępowania przygotowawczego nie uczyniono, a co mogłoby stanowić

dowód przeciwny dla wypowiedzianego przez oskarżoną podczas rozprawy głównej oświadczenia, iż M. R. nie był jednym z dwóch mężczyzn, którzy dokonali przedmiotowej kradzieży.

W związku z czym główną okolicznością mającą bezpośrednio świadczyć o popełnieniu przez oskarżonego czynu przestępnego stały się wyjaśnienia oskarżonej, które w swej treści zawierały jedynie opis osoby sprzedającej skradzione rowery, jednak nie na tyle wnikliwy, by móc z pewnością stwierdzić, iż stanowi on charakterystykę M. R. i jest to bezspornie ta osoba.

Pomimo tego, że jak wynika z przepisów postępowania karnego, a co potwierdza treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 4 listopada 2014r. (II AKa 189/14) sąd ma prawo oprzeć swój wyrok na zeznaniach tylko jednego świadka, to jednak może to nastąpić tylko wtedy, jeżeli sąd uzna je za rzetelne, miarodajne i prawdziwe. A przekonanie sądu o sprawstwie i winie oskarżonego zostanie w sposób dostateczny umotywowane.

W tym przypadku nie było do tego podstaw. Nie dość, że opis oskarżonego wynikający z wyjaśnień J. G., chociaż był szczegółowy, to nie można go było uznać za jednoznaczny, to dodatkowo sprawstwo M. R. zostało podważone w trakcie jedynej - przeprowadzonej podczas rozprawy głównej - konfrontacji oskarżonej z oskarżonym. W protokole z niniejszej rozprawy zostało zapisane, że J. G. patrząc na niego oświadczyła, iż nie był on tym drugim mężczyzną, który miał dokonać kradzieży i sprzedał jej skradzione rowery (k. 186).

W związku z przeprowadzoną na rozprawie głównej konfrontacją, która ostatecznie przekreśliła możliwość uznania wyjaśnień oskarżonej jako obciążających M. R., nie ujawnieniu innych okoliczności mających bezpośrednio świadczyć o jego winie oraz braku możliwości przeprowadzenia takiego dowodu, który mógłby rozstrzygnąć o odpowiedzialności oskarżonego w przypisanym zakresie, bezzasadnym stało się uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

W związku z powyższym jedynym słusznym rozstrzygnięciem, nie naruszającym zasad postępowania karnego, było uniewinnienie przez Sąd odwoławczy oskarżonego M. R..

Ponadto Sąd Okręgowy orzekając na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 632 pkt 2 obciążył kosztami procesu za obie instancje Skarb Państwa.